

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

MARTORUL

24 de ore ce au
schimbat totul

Scufundătorul după perle

Accepti un dar neprețuit?

Pantofii noi cei lucioși

O lecție învățată

NOTA EDITORULUI TREI ZILE ȘOCANTE

Când ne gândim la zilele din Săptămâna Paștilor până la Paști ne gândim de cele mai multe ori la ucenicii lui Iisus care și-au pierdut pe neașteptate învățătorul, pe cel mai bun prieten și pe omul despre care credeau că este trimis de Dumnezeu să le răscumpere poporul. Cât de descurajați s-au simțit, cât de speriați, cât de confuzi. Dar nu m-am gândit niciodată cum a perceput Satana acea perioadă. Tu te-ai gândit?

După ce Iisus a murit pe cruce s-a făcut întuneric. Norii au acoperit soarele, pământul s-a cutremurat, clădiri s-au prăbușit, perdeaua dinăuntru templului s-a rupt în două și morți au înviat și s-au arătat prin oraș. Trebuie să fi fost o zi plină de groază și de disperare chiar și pentru cineva care nu știa despre crucificare.

Dar cât de vesel trebuie să fi fost Satana! Fiul lui Dumnezeu era mort. Nu se mai vorbea despre salvare. Nu mai era Lumina lumii. Când trupul lui Iisus a fost pus spre odihna veșnică în mormânt, au rostogolit o stâncă mare la in-

trare și au pus gărzi, Diavolul probabil că jubila. Însă acest presupus triumf a fost de foarte scurtă durată.

Biblia ne spune că „[Iisus] a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare”. (1 Petru 3:18-19) Iisus s-a coborât în lumea celor morți să aducă salvarea sufletelor captive acolo. Era chiar curtea lui Satana – cum de nu a auzit mesajul lui Iisus? – că moartea Lui pe cruce făcea parte din planul lui Dumnezeu – că era *chiar modalitatea* aleasă de El și Tatăl Său să aducă triumful lor – că *datorită* faptului că El a murit și a cucerit moartea, era acum capabil să ofere salvarea și viața veșnică tuturor celor care credeau în El.

„În lume veți avea necazuri” i-a avertizat Iisus pe ucenicii lui înainte de moartea Sa, „dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. (Ioan 16:33) Aceasta este victoria – a Lui și a noastră – pe care o celebrăm de Paști.

ANNA PERLINI

În dragoste nu este frică

Eram invidioasă pe oamenii care puteau! Nu doar cei puternici, bărbați și femei, dar chiar și copiii și bătrâni care se bucurau și se simțeau în largul lor, pe când eu stăteam pe margine înțepenită de frică. Cu toții avem temerile noastre, unele mai evidente, altele mai secrete. Mie nu mi-a fost frică să vorbesc în fața oamenilor sau să escaladez munții. Dar timp de 20 de ani am locuit într-o zonă turistică minunată și populară pe coastă – și îmi era frică de mare! Mai exact să fiu în apă adâncă.

Dar într-un an lucrurile s-au schimbat.

În primăvară m-am rugat să-mi depășesc teama de mare. Le-am „predicat” multora despre depășirea temerilor și cum nu este niciodată prea târziu să înveți ceva nou, era timpul să-mi pun propriile cuvinte în practică.

La începutul verii am exersat să mă confrunt cu apa în piscină. A fost o victorie și am crezut că sunt pregătită să înfrunt marea, dar n-a fost atât de simplu. Am stat pe mal o vreme, privind întinderea albastră minunată și mi-am simțit din nou picioarele paralizate.

M-am întors după câteva zile dar mi s-a întâmplat același lucru. Marea nu era precum piscina! Dar în cele din urmă am ascultat invi-

tația soțului meu de a-l urma puțin câte puțin.

Până la urmă nu am mai ajuns cu picioarele la fund și eram entuziasmată că în sfârșit am lăsat malul! Mi-au dat lacrimile și am fost copleșită de emoție ca atunci, în copilărie, când am câștigat un premiu mare.

Nu mai este nevoie să spun că această situație m-a învățat câteva lucruri neprețuite:

1. „În dragoste nu este frică”. A trebuit să sap adânc să îmi găsesc iubirea pentru mare. Am crezut că îmi place îndeajuns, dar trebuie să fie mai mult de atât – trebuie să te bucuri de ea și să te delectezi în ea.

2. „Dă-ți drumul și lasă-L pe Dumnezeu”. Am auzit vorba asta de multe ori, dar a prins viață pentru mine când m-am confruntat cu apa. Cu cât m-am relaxat mai mult și mi-am dat drumul, cu atât mi-a fost mai ușor.

3. „Niciodată nu e prea târziu să înveți ceva nou”. Trebuie să-ți găsești și să-ți recunoști limitele, dar trebuie să continui să te miști și să progresezi.

ANNA PERLINI ESTE COFONDATOARE LA PER UN MONDO MIGLIORE, O ORGANIZAȚIE UMANITARĂ ACTIVĂ ÎN BALCANI DIN 1995.

ALEX PETERSON

UNICITATEA LUI IISUS

Pentru istorici, evenimentele legate de Iisus sunt la fel de clare și de evidente precum cele despre Iulius Cezar. În Noul Testament găsim o descriere clară a lui Iisus, precum și în alte manuscrise vechi ne-biblice care confirmă că Iisus a fost o figură istorică care a trăit în Palestina la începutul primului secol.

Adjectivul cel mai potrivit să-L descrie pe Iisus ar fi „unic”. Mesajul Lui a fost unic. Ceea ce spunea despre El a fost unic. Miracolele Lui au fost unice. Iar influența Lui asupra lumii este neîntrecută de nimeni altcineva.

Unul dintre cele mai deosebite și de netăgăduit aspecte unice ale vieții lui Iisus sunt sutele de preziceri și de profeții făcute cu secole în urmă înainte să se nască – detalii specifice despre nașterea, viața și moartea Lui – lucruri pe care niciun alt muritor nu le-ar putea împlini. În Vechiul Testament se găsesc peste 300 de preziceri despre „Mesia” sau „Salvatorul”, scrise cu secole înaintea nașterii lui Iisus.

În 750 î.d.Hr profetul Isaia a profețit că „fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiou și-i va pune numele Emanuel”.(Vezi Isaia 7:14.) Șapte secole și jumătate mai târziu o tă-

nără virgină din Israel, pe nume Maria, a fost vizitată de îngerul Gabriel, care a anunțat-o că va naște un fiu care se va numi Emanuel, ceea ce înseamnă „Dumnezeu cu noi”.

Noul Testament ne spune că „Maria a zis îngerului: ‚Cum se face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?’ Îngerul i-a răspuns: ‚Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu’ ”.(Luca 1:26-35)

Deși era, literal, regele universului, El a ales să nu se nască într-un palat, în prezența elitei și a membrilor puternici ai guvernului. În schimb, El s-a născut în cea mai umilă și mai sărmană situație, pe podeaua murdară a unui grajd, înconjurat de vite și măgari, înfășat în zdrențe și pus să doarmă într-o iesle.

Când Iisus și-a început misiunea vieții, a mers peste tot făcând bine, ajutând oamenii, iubind copiii, vindecând inimi frânte, întărind trupuri oboseite și aducând iubirea lui Dumnezeu către mai mulți. Nu numai că și-a predicat mesajul, dar L-a și trăit ca unul dintre noi. El s-a preocupat nu numai de nevoile spirituale ale oamenilor, dar și de cele fizice și materiale, vindecându-i miraculos când erau bolnavi, dăruind vedere orbilor, auz surzilor, curățându-i pe leproși, înviind morții. El a hrănit mulțimile și a făcut tot ce a putut să-și împartă cu ei viața și iubirea.

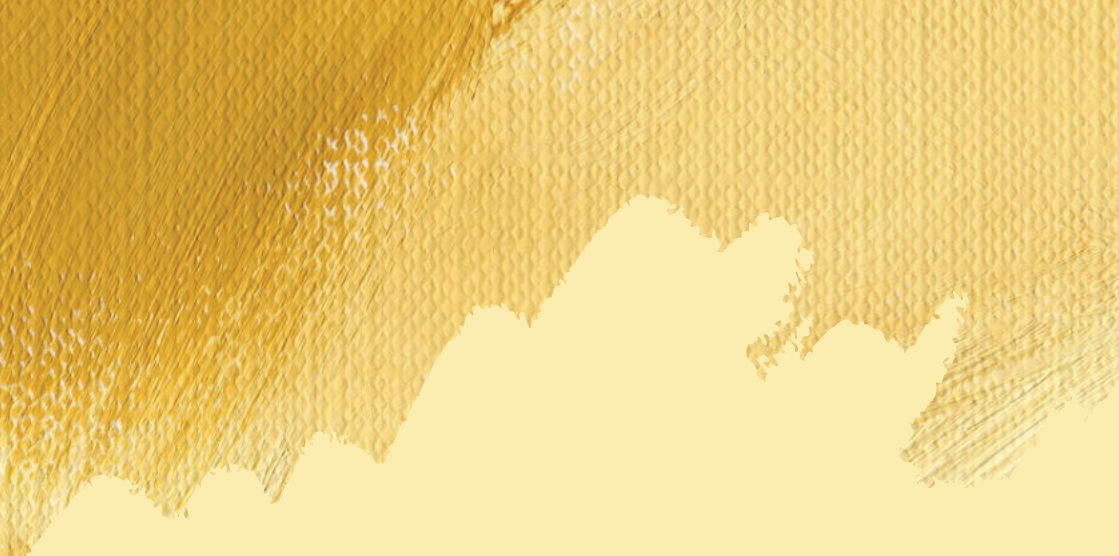
Chiar înainte de a fi arestat și crucificat, știind că se va reuni curând cu Tatăl Său ceresc,

Iisus a spus: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea...fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii”.(Ioan 17:5,24)

Creatorul tuturor lucrurilor s-a dezgolit intenționat de puterea Sa nelimitată și a devenit un bebeluș neajutorat. Sursa înțelepciunii și cunoașterii depline a trebuie să studieze și să învețe să citească și să scrie. Și-a lăsat tronul din Rai unde nenumărați îngeri îl slujeau, unde toate forțele universului erau la comanda lui, și a luat locul unui servitor. A fost luat în derâdere, ridiculizat, persecutat și în cele din urmă ucis chiar de cei pe care venise să-i salveze.

Biblia ne spune despre Iisus: „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”.(Evrei 4:15) Imaginează-ți! Fiul lui Dumnezeu a devenit cetățean al acestei lumi, un membru al umanității, un om în carne și oase, cu scopul să ne răscumpere cu iubirea Lui, să ne dea o expresie tangibilă a milei și grijii Sale, și să ne ajute să înțelegem adevărul Său.

Adânc în inimile lor, mulți oameni știu că ceva lipsește din viețile lor. Aparent au totul – bani, poziție, familie, prieteni și toate lucrurile care să-I facă fericiți – dar tot au un gol, o foame pe care nimic nu o satisface cu adevărat. Iisus a spus că El este pâinea vieții care ne satisface „foamea și setea” inimii.(Vezi Ioan 6:35.) Singurătatea, goliciunea și nemulțumirea atât de comune la oameni pot fi înlocuite cu pace

și bucurie de durată când venim la El.

El afirmă și că „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”.(Ioan 14:6) Este o proclamație extraordinară și este, de fapt, inima și sufletul scrierilor din Noul Testament – că numai Iisus este calea spre viața veșnică, spre mântuire și unirea cu Dumnezeu.

Iisus și viața și învățăturile Sale sunt universale. Dumnezeu și-a trimis Fiul să arate tuturor oamenilor, bărbați și femei, de toate naționalitățile, din toate popoarele, cum este El, să ne aducă, gratuit, marea Sa iubire și adevărul Său. Oamenii întrebă uneori: „Nu poți să vorbești doar despre dragostea lui Dumnezeu? De ce trebuie să înșiști cu Iisus? De ce este creștinismul așa de exclusiv?”

Dacă Iisus este Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu L-a ales pe Iisus ca prin El să se arate lumii, atunci Dumnezeu însuși este cel care a înșisat. Biblia spune: „pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstește pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl care L-a trimis”.(Ioan 5:23)

Nu există o altă modalitate de a face pace cu Dumnezeu. El nu va accepta alți termeni, nu va face alte înțelegeri. În Iisus, singurul lucru necesar pentru mântuirea și iertarea umanității s-a întâmplat în așa fel că nu mai trebuie să se întâmple din nou. Din acest motiv putem susține cu certitudine că pentru cea mai dificilă boală a umanității există un singur remediu –

Iisus.

Faptele istorice în legătură cu Iisus din Nazaret nu pot fi negate pentru cine le-a studiat cu seriozitate și este deschis la minte. În particular, nu există motiv pentru care să ne îndoim că după moartea Lui nu s-a întâmplat ceva extraordinar care a transformat trupa Lui micuță de ucenici abătuți într-o echipă de mărturisitori pe care nici toate persecuțiile Imperiului Roman nu i-au putut opri. Descurajați, cu Domnul lor crucificat în mod crud de dușmanii Săi, acești ucenici au crezut că speranțele lor au murit și că visele lor s-au spulberat. Însă după trei zile de la moartea lui Iisus, credința lor le-a fost reaprinsă așa dramatic că nicio forță a pământului nu a fost capabilă să o stingă.

Noul Testament ne spune că Iisus a apărut în persoană la mai bine de 500 de martori după învierea Sa.(Vezi 1 Corinteni 15:6.) Acesta a fost mesajul răsunător pe care l-au proclamat cu mult curaj ucenicii Lui în întreaga lume: „Dumnezeu L-a înviat din morți”.(Fapte 13:30)

Și acea mână de primi ucenici modești au spus întregii lumi veștile bune că Dumnezeu și-a trimis Fiul în lume nu numai ca să ne învețe adevărul Său și să ne arate dragostea Sa, dar și ca să sufere pentru binele nostru și apoi s-a înălțat din mormânt. Deci, noi care știm și credem în El, nu mai trebuie să ne temem niciodată de moarte, căci suntem salvați și în drum spre Rai, mulțumită lui Iisus.

DAVID BOLICK

RĂSPŁATA BUCURIEI

Paginile istoriei și ficțiunii sunt pline de faptele eroice și de sacrificiu ale nenumăraților oameni, bărbați și femei, care au fost răsplătiți în diferite feluri, de la prosperitate materială până la ceea ce și-au dorit: dragoste, victorie glorioasă în luptă sau chiar imortalitate. Biblia este și ea înțesată de referințe despre răsplăți, de la Dumnezeu care îi spune lui Avraam despre „răsplata cea foarte mare”(Geneza 15:1) până la descrierea făcută de Iisus în Predica de pe Munte despre spectrul răsplăților la care se pot aștepta ucenicii Lui.(Vezi Matei 5-6.)

„Răsplata” se referă în majoritatea cazurilor la plata pentru serviciile aduse, dar și ca pedeapsă pentru greșeli.(Vezi Iov 34:11.) Dreptatea lui Dumnezeu este de multe ori afirmată în Scriptură prin credințioșia Lui de a răsplăti pe fiecare după faptele sale.(Vezi 1 Corinteni 3:8.)

Deoarece se spune că cei ce cred moștenesc alături de Hristos,(Vezi Romani 8:17.) găsesc în mod deosebit interesante răsplățile atribuite Lui. În Evrei 12:2 se spune că Iisus „pentru bucuria care-i era pusă înaintea a suferit crucea” și citim ceva asemănător în Isaia 53:11: „va vedea rodul muncii [chinului] sufletului Lui și Se va înviora”.

Iisus folosește în Ioan 16:21 compararea cu

durerile nașterii când își pregătește ucenicii pentru moartea Sa, iar Pavel extinde metafora la nivel cosmic: „Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm și noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru”.(Romani 8:22-23)

Tot așa cum minunile medicinei moderne pot permite viitorilor părinți să-și vadă cu ajutorul ultrasunetelor bebelușul nenăscut și să anticipeze noua viață care se dezvoltă, și noi putem privi în Cuvântul lui Dumnezeu și contempla „ca într-o oglindă”(1 Corinteni 13:12) bucuria care va fi a noastră când munca tuturor credințioșilor va da roade.(Vezi 1 Corinteni 3:14; Apocalipsa 22:12.) În ziua aceea vom intra în bucuria Domnului nostru.(Vezi Matei 25:21,23.) să ne alăturăm celebrării Sale – așa cum părinții sunt copleșiți de admirație, ușurare și recunoștință când își țin, în sfârșit, în brațe noua viață la care au ajutat să fie creată.

DAVID BOLICK ESTE CONSULTANT LINGVIST, TRADUCĂTOR ȘI SUBDIACON ÎN BISERICA ORTODOXĂ. EL TRĂIEȘTE ÎN GUADALAJARA, MEXIC.

MARTORUL

– Arestarea lui Iisus, povestită de Malhu, servitorul marelui preot

CURTIS PETER VAN GORDER

Ultimele 24 de ore au fost tulburătoare, terifiante, dar și extraordinare. A început cu ordinul lui Caiafa marele preot, Caiafa marioneta Romei, Caiafa cel pe care îl slujesc. „Malhu, fă asta! Malhu, fă cealaltă!” Și, bineînțeles, trebuie să fac ce mi se spune. Eu sunt marioneta unei marionete, să-i îndeplinesc treburile lui murdare. Iar aceasta a fost cea mai murdară slujbă pe care mi-a dat-o.

Ordinele mele erau să transmit instrucțiunile marelui preot căpitanului găzii templului, să merg cu el și oamenii lui să-L aresteze pe Iisus și să-L ducă în sala de judecată. Noi am mai

făcut astfel de lucruri când am arestat alți învățători pungăși, însă de data asta ceva din mine se opunea ordinelor.

Cu luni în urmă l-am auzit și eu pe Iisus vorbind și, îți spun că, niciun om nu a vorbit ca El! „Iubește-ți dușmanii. Fă bine celor ce te urăsc”. Iată un mesaj pe care nu-l auzi des! Pentru toți era „ochi pentru ochi”. Zeloții își voiau țara înapoi. Fanaticii religioși își voiau religia înapoi. Negustorii necinstiți, păcăliți la rândul lor, își voiau banii înapoi. Se pare că toți voiau răzbunare. Iisus era diferit.

Caiafa voia să-L arestăm pe Iisus noaptea

fiindcă îi era teamă ca nu cumva oamenii simpli să se revolte dacă vedeau ce se întâmplă. Iisus făcuse multe miracole și mulți îl iubeau. De fapt, mulțimea îi ceruse să le fie rege când intrase în oraș, cu câteva zile în urmă.

Ideea era să-L găsim pe Iisus în grădină unde mergea să se roage, să-L luăm prin surprindere și să-L arestăm înainte să scape. Dar când am ajuns acolo El parcă știa că vom veni după El și ne aștepta. Iuda Iscarioteanul a făcut ceea ce fusese plătit să facă și ni l-a arătat pe Iisus din grupul de oameni. Ce fel de a-ți trăda liderul – cu un sărut!

Puteam economisi 30 de arginți din visteria templului pe care marele preot îi plătitise lui Iuda fiindcă înainte să spunem sau să facem ceva, Iisus ne-a întrebat: „Pe cine căutați?”

„Pe Iisus din Nazaret”, i-am răspuns eu.

„Eu sunt acela”, a spus Iisus. Prezența Lui era atât de impunătoare că noi toți, cei care am mers să-l arestăm, am căzut la pământ. „Pe cine căutați?” a întrebat Iisus din nou.

„Pe Iisus din Nazaret”, am repetat ridicându-mă în picioare.

„Ți-am spus că Eu sunt acela pe care-L căutați deci, lăsați-i pe ceilalți să plece”, a spus El, arătând către ucenicii Lui.

Însă unul dintre ei, unul pe care-l numesc Petru, nu a vrut să plece fără luptă. A scos sabia și a lovit. M-am ferit și, deși m-a ratat, am simțit mai apoi o durere ascuțită și am văzut că îmi curge sânge pe o parte a capului. Mi-am pierdut urechea! Am căzut în genunchi și mi-am acoperit rana cu mâna, încercând în zadar să opresc sângele. Hainele mi s-au murdărit de sânge și am început să-mi pierd cunoștința.

Dintr-o dată am fost învăluit de o lumină puternică. Cineva m-a strigat pe nume. Era Iisus, îngenuncheat deasupra mea și și-a pus mâna peste rana mea. Am simțit o căldură. Durerea s-a oprit. Ochii lui Iisus erau plini de iubire. N-a spus un cuvânt, dar am știut atunci că El era prietenul meu, nu dușmanul meu.

Am știut și că voi fi bine – dar ce se va întâmpla cu El? Am jucat un rol în arestarea Lui iar acum regretam.

„Pune sabia la loc”, a spus Iisus, întorcându-se către Petru. „Cei ce scot sabia, de sabia vor pieri”.

Cred că și soldații au fost surprinși, ca și mine, că Iisus ar avea atâta dragoste încât să-și vindece dușmanii. Unii chiar s-au întrebat, ca și mine, dacă El nu era, chiar, Fiul lui Dumnezeu. Dar nu și căpitanul gărzii templului. El nu și-a pus la îndoială ordinele. L-a smucit pe Iisus de braț și am plecat cu El.

Când am rămas singur în grădină am stat și m-am gândit la miracolul care tocmai mi se întâmplase. Urechea îmi era complet refăcută dar haina plină de sânge era dovada că ceva uimitor se întâmplase. Cum puteau ceilalți trece așa repede cu vederea acest miracol? Cum puteau fi atât de nesimțitori?

Întors acasă, când îmi spălam fața și brațele și hainele de sângele uscat, nu îmi puteam lua gândul de la faptul că am fost complice la o crimă oribilă.

Am alergat la palatul marelui preot să văd ce se va întâmpla cu Iisus și am găsit locul plin de oameni. Vestea arestării lui Iisus se răspândise repede.

„Unde este?” am întrebat pe unul dintre gardieni.

„A început judecata. Caiafa este deja convins că acest Iisus este vinovat de blasfemie. Va da verdictul foarte repede. Iisus n-are nicio șansă”, mi-a răspuns gardianul neimpresionat.

Continuam să îmi pipăi urechea. Nu aveam dureri, nimic nu era vătămat. Mi-am trecut degetele peste locul unde fusese tăietura dar nu se simțeam nicio cicatrice. Cum era posibil?

Atunci mi-a revenit gândul, mai puternic. Sunt responsabil pentru asta! Mă simțeam eu cel judecat. El m-a vindecat. Mi-a arătat iubire și iertare. Acum este înconjurat de lupi care urlă după sângele Lui. Ce am făcut?

Gardianul a avut dreptate. Caiafa și preoții cei mari L-au judecat repede, dar nu aveau autoritate sub legea romană să-L condamne la moarte.

I-am urmat când L-au dus pe Iisus să fie judecat de Pilat din Pont, guvernatorul roman. Acuzatorii lui Iisus au fost puțin cum am fost noi în grădină – aproape copleșiți de fiecare dată când El vorbea. Știa că Iisus nu este un om obișnuit.

„Eu nu găsesc nicio vină în El”, a spus Pilat după ce L-a interogat. Dar când a văzut că mulțimea fusese instigată de preoți să ceară execuția lui Iisus și erau pe cale să se răstoale, a cerut un lighean cu apă în care și-a spălat mâinile spunând: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră!”

Apoi Pilat L-a dat pe Iisus să fie crucificat și toți soldații din garnizoana romană s-au adunat în jurul Lui. L-au îmbrăcat cu o haină stacojie și i-au pus pe cap o cunună de spini. L-au scuiplat și și-au bătut joc de El. „Plecăciune, împăratul iudeilor!” Apoi L-au reîmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus să fie crucificat.

Am fost împins de mulțime pe străzile înguste ale Ierusalimului până am ajuns la dealul numit Golgota – „locul căpățâni” – chiar în afara orașului. Până mi-am făcut loc mai în față soldații deja îi bătuseră cuiele și îl agățaseră pe cruce să moară ca un criminal de rând. Fața și trupul îi erau pline de sânge, așa cum fusesem și eu în grădină.

Mi-am amintit de vorbele Lui cu câteva luni în urmă, când a spus mulțimii: „Am venit să caut și să măntuiesc pe cei pierduți”.

Deși eram sigur că nu m-ar fi putut auzi din cauza zgomotului mulțimii adunate să-L vadă murind, totuși am strigat: „Sunt pierdut, Iisus. Iartă-mă pentru ce am făcut!”

Atunci s-a uitat direct la mine cu aceeași iubire în ochi, ca în grădină. Am știut că m-a iertat. Fusese un miracol când mi-a vindecat urechea, însă un miracol și mai mare când mi-a vindecat inima.

Apoi a apărut Caiafa să-L zeflemească pe Iisus și să se fâlească cu victoria lui. Caiafa era atât de diferit de Iisus – plin de ură și de răutate. „Dacă ești regele lui Israel, cum pretinzi, coboară-te de pe cruce! Atunci vom crede. Te-ai încrezut în Dumnezeu – să Te scape El!”

Atunci cerul s-a întunecat, a început să bată vântul și un tunet a cutremurat dealul, iar Iisus a strigat: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac.” Chiar și când atârna acolo pe moarte, El tot i-a iertat pe cei care L-au executat.

Acum știu ce trebuie să fac. Trebuie să găsesc o cale prin care să-L slujesc pe noul meu Stăpân, din iubire și din recunoștință.

CURTIS PETER VAN GORDER ESTE SCENARIST ȘI MIM ȘI A PETRECUT 47 DE ANI ÎN ACTIVITĂȚI MISIONARE ÎN 10 ȚĂRI. EL ȘI SOȚIA LUI, PAULINE, TRĂIESC ACUM ÎN GERMANIA.

Noi cunoaștem finalul

MARIE ALVERO

Eu sunt fata căreia îi place să citească ultima pagină a cărții. Îmi place să știu finalul înainte să mă apuc să citesc toată cartea. Îmi place să privesc spoilerurile filmelor. Urăsc suspansul; vreau să știu dacă îmi va plăcea finalul sau nu. Sunt bucuroasă să urmăresc întorsăturile poveștii atâta timp cât știu că finalul va fi bun. Urmărești altfel povestea când știi cum se sfârșește.

Dacă ne gândim în urmă, la noaptea în care Iisus a fost crucificat, știm ce s-a întâmplat. Știm că a înviat din morți după trei zile. Dar la momentul la care se întâmplau lucrurile ucenicilor nu știau sfârșitul poveștii. Petru a fost atât de speriat că s-a lepădat de trei ori de Iisus în orele dinaintea morții Lui. Toți ceilalți ucenici au fugit, distanțându-se de Iisus când El avea cel mai mult nevoie. Ucenicii lui Iisus nu știau cum se va sfârși povestea și erau terifiți!

Nu știau că după trei zile de la moartea Sa oribilă Iisus va învia din morți, cel mai glorios eveniment din istoria lumii! Dar când se întâmpla, a fost șocant și vorbeau neconțenit despre asta. Pentru ei era de actualitate. Ei trăiau și mureau după adevărul acelei povești!

Când vei sărbători Paștele anul acesta încearcă să-ți imaginezi ce au trăit ucenicii atunci. Lasă-ți inima să simtă deznădejdea veștii oribile că Iisus a fost prins și târât la judecată. Simte teama și oroarea că este condamnat la moarte și dus pe străzi însângerat și frânt. Plânge alături de El când plânge de durere și se chinuie la crucificare. Și lasă întreaga ta lume și speranța ta să se prăbușească în agonia morții Lui. Pentru un moment încearcă să trăiești evenimentul fără să știi sfârșitul.

Atunci, poate, vei percepe sfârșitul poveștii cu bucuria și uimirea ucenicilor când au descoperit că El a înviat! Încearcă să privești dintr-o perspectivă nouă această poveste familiară fiindcă este povestea care contează cel mai mult. Este povestea care a schimbat traiectoria umanității. Nu este o simplă speranță, ci o speranță împlinită!

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

J.M. STIRLING

DARUL CREDINȚEI

Recent, pe când așteptam în anticamera unei firme locale, am urmărit pe un ecran reclama produselor companiei. Pentru fiecare produs era un „înainte/după”, arătând mai întâi o situație tristă, apoi una mai bună după folosirea produsului. Este o metodă clasică de reclamă care s-a dovedit foarte eficientă.

Când eram tânăr eram entuziasmat cu expectativă. Trăiam cu familia într-o zonă rurală și îmi plăcea să-mi petrec timpul hoinărind pe dealuri și explorând natura în toate anotimpurile. Iubeam totul la viață și eram ignorant față de tot răul care ar putea pândi în lume.

Dar când am devenit adolescent aceste sentimente s-au atenuat. Natura nu s-a schimbat, nici dragostea mea de natură. Însă acele sentimente timpurii de bucurie și entuziasm au fost date la o parte de gândurile de îngrijorare.

Am împlinit 20 de ani la ferma de vite a unchiului meu în Columbia britanică. Unchiul meu era plecat și mi-a lăsat mie casa și câteva animale de care să am grijă. Situația a trezit în mintea mea imaginația aventurii în asprul vest sălbatic canadian. De fapt, în viață treceam printr-un moment slab și mersesem acolo cu speranța să găsesc vreun scop în viață și liniște sufletească.

Fiind acolo am avut timpul și ocazia să mă gândesc la viața mea și mi-am scris gândurile într-un jurnal. Jurnalul nu-l mai am, dar îmi amintesc titlul și câteva rânduri dintr-o poezie pe care am compus-o atunci. „Du-te spre înălțimi” exprimă faptul că deveneam mai conștient de spirala negativă care există în lume și de nevoia mea să mă înalț deasupra ei. Însă am lăsat poezia neterminată fiindcă atunci nu aveam răspunsurile pentru cum să fac lucrul acela. Încă nu descoperisem calea.

Aceasta este prezentarea situației mele de „înainte”. Din fericire, când am primit oferta Păstorului, am primit harul să cred și am fost ridicat în siguranță.

Credința este și va fi întotdeauna cheia pentru victorie. Să credem că nu suntem singuri și că avem ajutor este primul pas. Să studiem și să absorbim Cuvântul lui Dumnezeu este un aspect practic al credinței. Când noi am făcut ce am putut, atunci Dumnezeu va face ceea ce noi nu putem.

J.M. STIRLING ȘI SOȚIA LUI, ANNA, AU CRESCUT IO COPII ÎN TIMP CE LUCRAU ÎNTR-O MISIUNE EVANGHELICĂ ÎN ȘAPTE ȚĂRI. ACUM EI TRĂIESC LÂNGĂ TORONTO, CANADA.

CUM LUCREAZĂ SCHIMBĂRILE INTERIOARE

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE TALE

Întrebare: *Spui că Dumnezeu poate și dorește să preschimbe slăbiciunile mele personale în puncte tari. M-am rugat pentru asta, dar până acum nu s-a schimbat nimic. De ce nu-mi răspunde Dumnezeu la rugăciune?*

Răspuns: Se pare că tu te aștepti ca Dumnezeu să facă peste noapte miracole cu tine, cu nimic din partea ta, doar să aștepti și să te rogi pentru ce-i mai bine. Este nevoie de amândouă. Progresul personal este un parteneriat.

Dumnezeu ți-a auzit rugăciunea și a adus răspunsul dorit în sfera posibilului din clipa în care te-ai rugat, dar acum depinde de tine să pui răspunsul în practică și să-l transformi în realitate. Trebuie să pui în mișcare schimbarea, chiar dacă nu te simți schimbat. Dacă, spre exemplu, te-ai rugat să fii mai puțin negativ și critic față de alții trebuie să faci un efort să fii mai pozitiv și să vezi binele din ceilalți. Dumnezeu te va inspira cu idei pozitive și te va ajuta să observi când începi să fii negativ sau critic, dar apoi tu ești cel care trebuie să-i urmezi călăuzirea și să alegi cu bună știință binele și să respingi răul. Să dorești să te schimbi și să te rogi pentru asta a fost o idee bună, dar apoi tu ești cel care trebuie să alegi schimbarea, din nou și din nou, până devine ca a doua natură pentru tine.

Schimbarea interioară este un proces care necesită dedicare, timp, efort și răbdare, dar este și una dintre cele mai recompensatoare experiențe de viață.

Să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința. – 2 Petru 1:5

Nu poți avea o transformare fizică până nu ai o transformare spirituală. – Cory Booker (n. 1969)

Schimbarea poate fi dificilă. Dacă ești mulțumit cu aceleași lucruri vechi asta nu necesită efort în plus. Autopilotul ne ține în tiparele vechi. Dar dacă îți transformi viața? Aceasta necesită curaj, dedicare și efort. Este tentant de rămas în zona Așa-stau-lucrurile. Dar ca să ajungi la lucrurile bune în viață trebuie să fii dispus să devii un explorator și un aventurier. – John Mark Green

Indiferent de ce ți s-a întâmplat în trecut sau de ce ți se întâmplă în viață chiar acum, nu au puterea să te țină să nu ai un viitor uimitor de bun dacă umbli cu credința în Dumnezeu. Dumnezeu te iubește! El dorește să trăiești victoria împotriva păcatului ca să ai promisiunile Sale pentru viața ta acum! – Joyce Meyer (n. 1943)

SIMON BISHOP

SCUFUNDĂTORUL DUPĂ PERLE

Am citit odată despre un indian, scufundător după perle, care refuza să se lase convins de prietenul lui, misionar străin, că mântuirea înseamnă pur și simplu să-L accepți pe Iisus ca mântuitor. El credea că trebuie să implice sacrificii și mari costuri personale.

Ce i-a schimbat părerea a fost când a vrut să-i ofere misionarului o perlă care-l costase viața pe fiul lui iar misionarul se oferise să i-o plătească. Indianul s-a simțit ofensat că ceva atât de neprețuit să fie degradat de o tranzacție monetară. Atunci misionarul a putut folosi situația să-i arate scufundătorului că tot așa cum el nu și-ar fi vândut perla la niciun preț, nici Dumnezeu, prin Fiul Său, n-ar fi putut oferi mântuirea decât ca un dar, fiindcă l-a costat tot să ne-o aducă.

Povestea aceasta mi-a amintit de cea spusă de Iisus despre un căutător de comori care a găsit o perlă de vânzare atât de prețioasă că a vândut tot ce avea ca să poată să o cumpere. (Vezi Matei 13:45-46.) Iisus a spus că este o ilustrare a felului cum este împărăția lui Dumnezeu celor care doresc să facă parte din ea. Nu ne-a spus că trebuie să plătim pentru ea, dar că trebuie să o prețuim atât de mult că nimic nu se poate compara cu ea.

Paștele este un moment bun de reflecție despre cât de costisitor a fost pentru Iisus să plă-

tească pentru păcatele noastre lăsându-se bătut, biciuit, torturat și umilit, ca apoi să fie crucificat și să moară, ca noi să putem fi iertați de păcatele noastre și să intrăm în împărăția Sa cerească.

Deși nu putem răsplăti niciodată sacrificiul lui Iisus pentru noi, merită să ne facem timp să ne gândim cum să ne arătăm grațitudinea iubindu-L pe Dumnezeu și pe ceilalți oameni cu toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea noastră. (Vezi Matei 22:37-40.) Înseamnă să fim deschiși și pregătiți când apare ocazia și dispuși să creăm ocazii și să punem aceste lucruri în practică. Să fim cu toții instrumente ale iubirii și păcii lui Dumnezeu pentru cei în nevoie.

SIMON BISHOP ESTE MISIONAR PERMANENT ȘI LUCRĂTOR UMANITAR ÎN FILIPINE.

PANTOFII NOI CEI LUCIOȘI

KOOS STENGER

„Nu vreau pantofii ăștia!” m-am smiorcăit eu. „Îi vreau pe *ăia!*” Am arătat spre altă pereche care mie, un băiețel de șase ani fără experiență, mi s-au părut mai buni decât cei pe care vânzătorul și mama mea îi agreau.

„Dar Koos”, a pledat mama, „tu ai platfus și ai nevoie de pantofi potriviți”.

Dar eu n-am fost convins. Mie mi se părea că toți au picioare plate. Iar pantofii pe care mama voia să mi-i cumpere păreau uzați de parcă cineva ar fi urcat Everestul cu ei, pe când cei pe care îi doream eu aveau șireturi roșii și cataramă argintie.

Mama oftă, iar vânzătorului îi pieri zâmbetul într-o privire frustrată, fiindcă pantofii pe care-i doream eu erau cu mult mai ieftini.

„Dar pantofii aceștia nu sunt buni pentru mers mult cu ei”, încercă mama încă o dată să mă convingă. „Te vor dura picioarele și vei fi frustrat”.

Însă eu eram un copil foarte hotărât, iar mama ne creștea singură, pe mine și pe fratele meu. În cele din urmă, aproape întotdeauna renunța și făcea cum voiam eu, ceea ce s-a întâmplat și de data asta. Când am ieșit din magazin îmi etalam cu mândrie noii pantofi lucioși și niște bătrânele s-au oprit în stradă să mă admire. „Ce frumos”.

Dar seara următoare ni s-a stricat mașina. Pe vremea aia, în Olanda, nu erau prea multe mașini pe drumuri – și, bineînțeles, nu erau servi-

cii de tractare non-stop. Tot ce puteam face era să mergem pe jos cei șapte kilometri până acasă și să rezolvăm cu mașina în ziua următoare.

Cât am urât drumul acela pe jos! Mi-am urât noii pantofi lucioși cu șireturi roșii! Mi-am urât bășicile de la degetele picioarelor și m-am plâns tot drumul!

În final am acceptat pantofii butucănoși de piele de care aveam nevoie. Am fost recunoscător și, deși nu arătau atât de atrăgători ca ceilalți, știam de ce îmi era mai bine cu ei.

Amintindu-mi de povestea cu pantofii m-a făcut să mă gândesc la o învățătură de minte. De câte ori nu vrem să ne prezentăm că suntem frumoși. Vrem să mergem cu pantofi care să ne arate frumoși, în vreme ce Dumnezeu știe că, poate, avem nevoie de altceva, ceva ce este *bun* pentru noi.

Uneori am fost și eu un creștin de vreme bună. Am purtat pantofii lucioși ai religiozității, am proclamat cu curaj virtuțile harului și am condamnat păcatul. Dar când au venit testele nu am fost întotdeauna în stare să urmez ceea ce propovăduiam. Învăț încă să am încredere și să accept modelul de pantofi pe care Dumnezeu mi-i dă și să-i port cu zâmbetul pe buze. Căci, de fapt, Tatăl știe cel mai bine.

KOOS STENGER ESTE SCRITOR
LIBER-PROFESIONIST ÎN OLANDA.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

DRAGOSTE ETERNĂ

Când spun că te iubesc pe tine, doar pe tine, vorbesc cu fiecare dintre copiii Mei din fiecare clasă socială. Vorbesc cu cei care se simt depărtați de dragostea Mea. Vorbesc cu cei care simt că au eșuat și că nu mai găsesc iertare, sau că nu mai este nicio speranță.

Eu te iubesc așa cum ești. Dragostea Mea se întinde spre tine chiar acum. Dragostea Mea, iertarea Mea și mila Mea sunt pentru tine dacă doar le primești. Eu tânjesc să te țin aproape de inima Mea.

Dacă te simți slăbit, obosit și epuizat de luptă, acest mesaj este pentru tine. Dacă simți că îți pierzi energia mentală și sufletească, acest mesaj, dragul Meu, este pentru tine. Dacă simți că te-a părăsit zelul și ești terminat, Eu sunt aici pentru tine și nu te voi părăsi niciodată!

Dacă stai în pragul unor noi orizonturi, simțindu-te copleșit de schimbările care vor urma și temător pentru viitor; dacă simți că nu ai în tine ceea ce este necesar pentru ce urmează, vreau să știi că Eu te voi ajuta să treci prin toate.

Eu sunt mereu alături de tine. Nu te-am părăsit niciodată și nu te voi părăsi niciodată.

